

»

Когато му отвори, тя си даде сметка едновременно за няколко неща: колко много го обича, как съвсем скоро ще го загуби, че се гордее с него и че трябва да затвори бързо, понеже е внесъл много студен полъх с дрехите си в тоя късен ноемврийски ден. Заедно с това я беше страх, но се радваше, че не си беше сменила името: Горски. Бяха женени, след което - разделени, но после отново се събраха по някакъв друг, нов начин.

Беше гледала предаването. Радваше се, че той успя да заяви позицията си първо по телевизията, а чак после ще я координира с прогнитата си институция. Все пак високият му пост му позволяваше в краен случай да играе дори сам. Неговото категорично „не” означаваше няколко неща – плановете на най-богатите за известно време се стопираха. Социалните ексцесии получаваха неочакван балсам и хората можеха да отложат прогнозите си за най-лошото поне за известно време. Беше също и ясен сигнал, че има още един човек на ключова позиция, който няма да позволи да има война, докато е жив. Борбата обаче беше толкова ожесточена, че най-вероятно щяха да го убият. В много скоро време.

Когато му отвори вратата, всъщност една огромна невидима ръка с надпис „тъга” вече я беше хванала за гърлото. Мускулите на лицето ѝ се чувстваха опънати надолу като пред плач. Поведе го вътре, сипа му чаша вино, сипа и на себе си и си даде сметка колко много иска да му каже едно нещо:

- Обичам те.
- Обичам те.
- Обичам те – каза тя.
- Обичам те – каза той.
- Обичам те – каза тя.
- Обичам те – каза той.

Двамата се целуваха и плачеха, и смееха. Новото този път беше, че докато го целуваше и заливаше със сълзи, докато му казваше думите, които толкова рядко си бяха казвали напоследък, тя не мислеше за него като за телесно същество. Може би обичаше дълбокия му и прозорлив ум, вероятно - смелостта, почти сигурно - нещо абстрактно - като душата, но не го възприемаше като тяло. Затова, когато почувства ръката му на гърдите си, а осезаемото му желание, категорично опряно в бедрото си – тя се изненада, почти изплаши. Даде си сметка, че вътрешно вече го беше отписала, че може би наполовина го смяташе за мъртвец.

Тази вечер те не пиха много вино.

Тя му се отдаде неочаквано и напълно, толкова изцяло, колкото никога преди не ѝ се беше случвало.

„Особено усещане – си каза тя – на толкова години жена, а да се почувстваш повече жена.” Светът стана малко по-тъжен и по-чаровен.

Тъгата в гърлото ѝ – по-голяма и колко странно: по-поносима.

„Обичам те” – каза някой в тъмното.

Когато после си мислеше за тази нощ, Горски изобщо не беше сигурна дали го беше казала тя или той.